

MOJE PUTOVÁNĚ SE ZVĚŘATY - 2

Pondělí, 08. února 2016

Tak zas po nějaké době budu pokračovat ve vyprávění na téma "já a zvířata". Byla jsem "kola" a v té době jsme měli doma pudlíka – vlastně pudlí slečnu.. Tenkrát jsme si – vy dvě se ségrou - psa prosadily s odvoláním na "kauzu oslí"- Takže jsem úplně sama nebyla. Jen to bylo zvíře celé rodiny, tak se do výřtu mých životních paráků poítá jen "šestná".

Uhlol pár měsíců, narodil se mi malý sourozenec (věkový rozdíl nad 10 let) a mamka ho měla jako jedináčka. Snadná dohnat to, co nám dítv dát nemohla (teprve budovali domov a peníze nazbyt nebyly, takže my byly takové děti s klíčem na krku – měla nás jako hodná mladá, v necelých 18 a pak ve 20). Takže "opatření" ohlímimá a probíhala festovní, jako by "lo o první dítě". Kdo ho chtěl pochovat, nebo být u jeho koupání, musel být zcela zdravý a vybaven rouškou. V rámci těchto miminkovských manévrů bylo i opatření "pes musí na zahrádku", aspoň padesát léto, nebudě miminko starší. Byla jsem ve čtvrté třídě - pozdní jaro. Prázdniny klepaly na dveře a plán na ná byl jasný: koupání, toulání se psem, lelkování u vody a a .. Jenže - jednoho dne vyjít táta kam a nezavětel bránu. Pudlice ve jménu spravedlivé uráženosti z nového bydlení venku, okamžitě utekla a srazilo ji auto (tak si to tedy pamatuji a vysvětluji já, protože normálně se od "svých lidí" nehla – v tomhle bodě se s mamkou vědy peme). Pak bylo období temna – i v naší rodině jsou strašáci ve skříní, které nechci vytahovat. Mamka se věnovala věvám, včem mateřským, tudíž nebylo rodinu jako celek. Táta to pocítil taky a věešil věci, jak uměl. Zkrátka se udělala "tlustá šára"; kdo uměl, odpustil – kdo ne, pohřbil to někde hluboko do svého nitra. Rodiče jsou spolu dál a toto tabu se nevytahuje.

Každopádně já (a hrdá na to nejsem) dokážu zašaron;puntovat svoji ulitu a vyrovnat se se spoustou věcí po svém. Tehdy jsem použila regulérně vydírání táty (za což se stydím ješaron;tá víc) a výsledkem bylo postavení kotce na zahradě a pemeed koncem prázdnin jsem dostala šaron;táň – fenečku takzvaného vestaje – moňná znáte tuhle "rasu" – vesnické tajemství". No, jak dokládají dobové fotografie – nejvřtšaron;í podíl viditelných genů patřil jejím jezevřkoidním pemeedkám :-). Malé kulaté nic jsem pojmenovala Rony. Zaála jsem to ošaron;klivé cosi uřit. Pemeijít, když zavolám. Sednout si za pišaron;kot … Jo, měla jsem velké plány. Pejska mne poslouchala pemeesně (nebo vlastně nepemeesně), páš pemeesné datum jejího narození mi nebylo prozra do cca 9 měsíců. Pak se promítnula její tvrdohlavá povaha loveckého psa, toužícího po samostatném rozhodování, putování i lovení, a věechny moje zášaron;nické chyby děcka. Jako psovod jsem neměla zkušaron;enost, autoritu ani cvičák po ruce. A tak mi zaála Rony utíkat za zvěřmi a já ve snaze o ní nepemeijít. Pemeišaron;la o moňš nechat psisko vylítat "na volno". Toulala jsem se tedy s vodítkem (má to tenkrát až tolik nevadilo, jen jsem měla touhu jít na cvičák a pemeijít na to, kde udělali soudruzi v NDR chybu. Poprvé mi pemeišaron;lo nefér, že vesnice je daleko od města a já se na tamní cvičák sama nedostanu. Dnes už vím, že pes se dá unavit i psychicky (a dokonce si to vyžaduje), a o to víc, pokud se nemá unavit báháním bez vodítka. Tenkrát mi to ale nikdo neporadil a tak jedné krásné a hluboké noci – skoro nad ránem - se vzbudím a koukám do tmy. V podstatě nevím, proč nespím.

Pemeevalím se na druhý bok a pak už to slyšaron;im. Šaron;tá kot mé drahé paní psově se nese nocí. Nezbylo mi ne vstát z teplého pelechu, sejít do pemeizemí a .. otevřtu dveře – vyhubuji hřmišaron;nici (která - jak si naivně my takhle tedy nee, a je ticho). Skoro po paměti doputuji zpřt do své postele. A pošylka ani nevystydla a já, spokojena sama se sebou, usínám sladkým spánkem. Vystřizlivění pemeijde hned dalšaron;í noc a po ní dalšaron;í a dalšaron;íh

Jsem v situaci, kdy spím v obyváku na gauči (z něj vedou dveře na terasu, naproti které býval Ronyin kotec) a od dvou chodím v pemehodinových až hodinových frekvencích peskovat pejskovou. Ráno mám zalepené oči, usínám ve šaron;kole a zaspání se stává šaron;í. Navíc jsem "vyfasovala" podmínku od rodičů – buš to zvládnou, nebo musí pes z domu (sousedé si kupodivu taky záali stžovat). Proto došaron;lo na noviny a Rony byla několikrát za noc "bita" (tímto se jí do psiho nebe omlouvám – odpusť mi prosím, neb jsem tenkrát nevěděla, co šoním). Nejsem tyran, - to pro klid ochráněšaron;í, zášaron;inajících na mne sepisovat stšaron;nost - a navíc je proměeno :-)). Pro pošaron;ádek ješaron;tá vysvětlení: prosím, neberte to, že byla nějak extra bita, že šaron;lo o mláčení hlava x nehlava. Šaron;lo spíšaron; o "plácavý zvukový efekt". Ale po pravdě, najít se tenkrát někdo, kdo by mi věšaron;echno vysvětlil... Stašaron;lo šaron;í, že.. Šaron;e moje báhání v noci ke kotci a pak navíc nadávání, b pejska jako odměnu (i negativní pozornost je pozornost a je to pro ni lepšaron;í než samotna), a mohla jsem si tuto kapitolu života ušaron;etšaron;it. Jediné, co beru pozitivně, je to, že to cca po 2 – 3 dnech tēhle nevýchovy novinami, zabralo a já se mohla vrátit ke klidnému nošaron;ímu spánku ve své posteli. Pemeíhod, ve kterých to bylo "kdo z koho" byla ješaron;tá spousta. Pemeíhod plných pohody, sluníčka a ušaron;ívání si jeden druhého ješaron;tá víc. S věkem se Rony uklidnila – výlety, zášaron;itky a vlastně vešaron;ký spolešaron;í trávený šaron;as (a byla staršaron;í a rozumněšaron;í) plus její postupně se snižující potšaron;eba pohybu, mi nakonec pemeeci jen pomohlo šaron;ášaron;nému výsledku. K vychovanému paršaron;ákovu, chodícímu se mnou bez vodítka, s bonusem v podobě spousty zkušaron;eností …

VERONIKApokračování co nejdřív, jen to napišaron;u